

Warszawa, 17.07.2026

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

VII.519.4.2026.JRO

Trybunał Konstytucyjny

Warszawa

Sygn. akt K 14/26

Pismo procesowe Rzecznika Praw Obywatelskich

W nawiązaniu do pisma z 11 czerwca br. przedstawiam uzasadnienie stanowiska w sprawie z wniosku Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP (sygn. akt. K 14/26).

1. Niezgodność art. 46 § 1 zd. 2-4 Prawa o prokuraturze z art. 17 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP

Zgodnie z art. 46 § 1 Prawa o prokuraturze¹, *W prokuraturze regionalnej działa zgromadzenie prokuratorów, które składa się z delegatów prokuratorów prokuratury regionalnej oraz delegatów prokuratorów prokuratur okręgowych i rejonowych działających na obszarze działania prokuratury regionalnej. Delegatami prokuratorów prokuratury regionalnej są zastępcy prokuratora regionalnego oraz pozostali delegaci wybierani w łącznej liczbie równej połowie liczby prokuratorów prokuratury regionalnej przez zebranie*

¹ Ustawa z 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2026 r. poz. 810).

prokuratorów prokuratury regionalnej. Delegatami prokuratorów prokuratur okręgowych są prokuratorzy okręgowi oraz pozostali delegaci w łącznej liczbie równej jednej trzeciej liczby prokuratorów prokuratury regionalnej, wybierani przez zebrania prokuratorów prokuratur okręgowych i zebrania prokuratorów prokuratur rejonowych. Delegatami prokuratorów prokuratur rejonowych są prokuratorzy rejonowi oraz pozostali delegaci w łącznej liczbie równej dwóm trzecim liczby prokuratorów prokuratury regionalnej, wybierani przez zebrania prokuratorów prokuratur rejonowych. Delegatów pochodzących z wyboru wybiera się na okres 4 lat.

Zgromadzenie prokuratorów w prokuraturze regionalnej jest podstawowym organem samorządu prokuratorskiego. Z przytoczonego przepisu wynika jednak, że w skład tego organu wchodzi nie tylko delegaci wybrani demokratycznie przez samych prokuratorów z danego regionu, ale również delegaci z urzędu (zastępcy prokuratora regionalnego, prokuratorzy okręgowi i prokuratorzy rejonowi), niezależnie od tego, czy cieszą się poparciem prokuratorów ze swojego środowiska.

Konstytucja nie gwarantuje prokuratorom prawa do samorządu zawodowego, ale mimo to ustawodawca zwykły zdecydował się na jego utworzenie. W takiej sytuacji ustawodawca zobowiązany jest ukształtować ustrój samorządu w sposób zapewniający mu odpowiednią dozę autonomii w jego wewnętrznych sprawach, a w szczególności zagwarantować jego członkom odpowiedni wpływ na obsadę organów samorządowych.

Należy podkreślić, że ochronie konstytucyjnej podlegają nie tylko samorządy zawodów zaufania publicznego, o których mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji, ale również inne rodzaje samorządu, o których mowa w art. 17 ust. 2 Konstytucji, a do których zalicza się samorząd prokuratorski. Samorząd prokuratorski został utworzony na mocy rozdziału 3 działu II Prawa o prokuraturze.

W doktrynie prawa konstytucyjnego² i orzecznictwie TK³ dotychczas najwięcej uwagi poświęcano samorządom zawodów zaufania publicznego tworzonych na podstawie art. 17 ust. 1 Konstytucji. O innych samorządach, tworzonych na podstawie art. 17 ust. 2 Konstytucji, wspomina się na marginesie rozważań albo wcale. Sprawa zawisła przed Trybunałem ma więc charakter precedensowy i stanowi okazję do wyjaśnienia istoty, charakteru prawnego i funkcji innych samorządów niż samorządy zawodów zaufania publicznego.

W ocenie RPO istnieją pewne wypowiedzi doktryny i TK na temat samorządów zawodów zaufania publicznego, które można odnieść analogicznie do innych samorządów tworzonych na podstawie art. 17 ust. 2 Konstytucji:

- samorząd upodmiotowia określoną grupę zawodową i umożliwia jej samodzielne rozstrzyganie w określonych granicach o swoich sprawach. W rezultacie sprawuje on władztwo publiczne nad sprawami danej grupy zawodowej. Samorządność zawodowa wykorzystuje energię społeczną, wiedzę fachową i zdolności samoregulacyjne poszczególnych wspólnot dla zapewnienia optymalnej realizacji zadań publicznych⁴.

² E. Tkaczyk, *Samorząd zawodowy w świetle Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, „Przegląd Sejmowy” 2011, Nr 6; *Samorząd zawodowy w demokratycznym państwie prawa*, Warszawa 2014 (publikacja pokonferencyjna); M. Szydło, uw. do art. 17, w: M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1-86*, Legalis 2016; P. Sarnecki, uw. do art. 17, w: L. Garlicki, M. Zubik (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom I*, LEX 2016; P. Tuleja, uw. do art. 17, w: P. Tuleja (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, LEX 2023.

³ Wyroki TK z: 22 maja 2001 r., K 37/00; 22 listopada 2004 r., SK 64/03; 18 lutego 2004 r., P 21/02; 19 kwietnia 2006 r., K 6/06; 8 listopada 2006 r., K 30/06; 2 lipca 2007 r., K 41/05; 26 marca 2008 r., K 4/07; 23 kwietnia 2008 r., SK 16/07; 14 maja 2009 r., K 21/08; 1 grudnia 2009 r., K 4/08; 14 grudnia 2010 r., K 20/08; 30 listopada 2011 r., K 1/10; 7 marca 2012 r., K 3/10; 25 lipca 2012 r., K 14/10; 12 lutego 2013 r., K 6/12; 24 marca 2015 r., K 19/14.

⁴ Cyt. wyrok K 19/14.

- nadzór nad działalnością samorządu zawodowego nie może polegać na przejęciu przez organ państwowy konstytucyjnie określonych zadań tego samorządu, tj. reprezentowania jego członków na zewnątrz⁵;

- jeżeli już ustawodawca zdecyduje się na stworzenie w drodze ustawy samorządu zawodu zaufania publicznego, to organizacja ta musi odpowiadać warunkom zawartym w art. 17 ust. 1 Konstytucji i być zdolna do spełniania zaprogramowanych w tym przepisie funkcji⁶;

- reprezentowanie osób wykonujących zawód zaufania publicznego przez samorząd zawodowy oznacza gwarancję udziału i wpływu tych osób na działanie organów samorządu. Wewnętrzna organizacja samorządu zawodowego powinna zapewniać realizację powyższego celu⁷.

- zawodowa wspólnota samorządowa powołana jest w celu reprezentowania wykonawców danego zawodu wobec władz publicznych. Utworzenie samorządów zawodowych świadczy o tym, iż społeczeństwo jest na tyle dojrzałe, aby zaufać osobom wykonującym dany zawód. To zaufanie odnosi się do kompetencji osób świadczących usługi w danym zakresie, a wyrazem zaufania niewątpliwie będzie przekazanie im ustawą zadań publicznych do realizowania, w przekonaniu że przedstawiciele zawodów zaufania publicznego rozwiążą swoje problemy środowiskowe kompetentniej i efektywniej niż urzędnicy administracji rządowej czy sądy powszechne⁸.

Warto też zwrócić uwagę na jedną z nielicznych wypowiedzi TK, w której odniósł się bezpośrednio do statusu samorządów tworzonych na podstawie art. 17 ust. 2 Konstytucji: Owe "inne rodzaje samorządu" określone w ust. 2 obejmują również, a

⁵ Cyt. wyrok K 4/08.

⁶ Cyt. wyrok K 3/10, a także zdanie odrębne sędziego TK Wojciecha Hermelińskiego do wyroku K 14/10.

⁷ P. Tuleja, uw. 1 do art. 17, w: P. Tuleja (red.), *Konstytucja...*

⁸ E. Tkaczyk, *Samorząd zawodowy...*, s. 64.

contrario, samorządy zawodowe osób wykonujących zawody niemające charakteru zawodów zaufania publicznego. Ustawodawca może zdecydować o powołaniu samorządu zawodowego, o którym mowa w art. 17 ust. 2, którego zadania będą służyć ochronie praw tych osób (zob. M.B. Rękawek-Pachwicz, Determinanty prawne nadania statusu "zawodu zaufania publicznego" - podstawowe definicje i cechy, "Administracja Publiczna - Studia krajowe i międzynarodowe" nr 2/14/2009, s. 36). Działanie samorządów tego rodzaju jest wyrazem tworzenia się społeczeństwa obywatelskiego.⁹

Samorząd utworzony na podstawie art. 17 ust. 2 Konstytucji z pewnością więc również upodmiotowia określoną grupę zawodową i umożliwia jej samodzielne rozstrzyganie w określonych granicach o swoich sprawach; powołany jest w celu reprezentowania wykonawców danego zawodu wobec władz publicznych; a owo reprezentowanie oznacza gwarancję udziału i wpływu tych osób na działanie organów samorządu.

O ile art. 17 ust. 1 Konstytucji *expressis verbis* określa funkcje samorządu zawodu zaufania publicznego, o tyle ust. 2 milczy na temat funkcji innych samorządów. Z pewnością ustawodawca zwykły ma więc większą swobodę w kształtowaniu innych samorządów niż w przypadku samorządów zaufania publicznego. Wydaje się jednak, że z samej istoty samorządu jako instytucji prawnej wynika co najmniej, iż jest on zrzeszeniem osób (korporacją), które mogą „same się rządzić”, czyli mieć pewną autonomię w sprawach wewnętrznych, w szczególności prawo do samodzielnego wyłaniania własnej reprezentacji, która będzie w imieniu środowiska wyrażać opinie i pełnić inne funkcje powierzone przez ustawodawcę. Instytucja, której członkowie nie mogą samodzielnie decydować o składzie organów mających ich reprezentować, nie powinna bowiem być wówczas nazywana samorządem.

⁹ Cyt. wyrok K 19/14.

Odnosząc powyższe do problemu konstytucyjnego w niniejszej sprawie, podnieść należy, że skoro ustawodawca zwykły zdecydował się na utworzenie samorządu prokuratorów, to powinien zapewnić zdolność do spełniania jego podstawowych funkcji, w szczególności zagwarantować jego członkom prawo do samodzielnego wyłonienia własnej reprezentacji, którą w praktyce jest zgromadzenie prokuratorów. Konstytucja nie wyklucza hierarchicznej struktury prokuratury i nie wyklucza kierowniczej roli Prokuratora Generalnego i Prokuratora Krajowego, ale ona nie powinna polegać na wydrążeniu samorządu prokuratury z treści i pozbawienia go nawet tak elementarnej kompetencji, jaką jest prawo członków do samodzielnego wyboru zgromadzenia.

Organem samorządu prokuratorów jest zgromadzenie prokuratorów, któremu ustawa powierza funkcje kreacyjne (art. 47 pkt 2, 3, 4 Prawa o prokuraturze) oraz funkcje opiniotwórcze (art. 47 pkt 1, 5 i 6 Prawa o prokuraturze). Choć przepisy nie mówią wprost o funkcji reprezentacyjnej zgromadzenia, wynika ona w sposób dorozumiany z jego nazwy i charakteru jako kolegiального organu samorządu co do zasady wybieranego w sposób demokratyczny przez jego członków.

Status zgromadzenia jako organu samorządu prokuratorów jest jednak przyćmiony hybrydowym sposobem jego wyboru: większość delegatów jest wybierana przez samych prokuratorów, ale znacząca część delegatów jest powoływana z urzędu z uwagi na zajmowanie stanowiska zastępcy prokuratora regionalnego, prokuratora okręgowego bądź prokuratora rejonowego (art. 46 § 1 zd. 2-4 Prawa o prokuraturze). W konsekwencji doszło do ograniczenia prawa prokuratorów zrzeszonych w samorządzie do samodzielnego wyłonienia własnej reprezentacji. Prokuratorzy nie tylko nie mają pełnej swobody w wyborze składu zgromadzenia mającego w ich imieniu wyrażać opinie, kreować członków innych organów i reprezentować, ale również zmuszeni są do deliberowania o tych sprawach w obecności swoich przełożonych,

którzy z urzędu są członkami zgromadzenia. W oczywisty sposób takie rozwiązanie osłabia swobodę wewnętrznej dyskusji na posiedzeniach zgromadzenia.

Samorząd utworzony na podstawie art. 17 ust. 2 Konstytucji, któremu ustawodawca nie zagwarantował możliwości „rządzenia się samemu”, może być uznany za pozorną instytucję prawną, której nazwa nie odpowiada jej istocie. Tworzenie zaś pozornych czy iluzorycznych instytucji prawnych jest od dawna uznawane za niezgodne z zasadą państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), zarówno przez TK¹⁰, jak i przez doktrynę¹¹.

2. Niezgodność art. 93 § 1 Prawa o prokuraturze z zasadą *ne bis in idem* wywodzoną z art. 2 Konstytucji

Zgodnie z art. 93 § 1 Prawa o prokuraturze, Prokurator Generalny może, na wniosek Prokuratora Krajowego, odwołać prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury lub prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej, jeżeli prokurator, pomimo dwukrotnego ukarania przez sąd dyscyplinarny karą dyscyplinarną inną niż upomnienie, popełnił przewinienie służbowe, w tym dopuścił się oczywistej obrazy przepisów prawa lub uchybił godności urzędu prokuratora; przed podjęciem decyzji o odwołaniu Prokurator Generalny wysłuchuje wyjaśnień prokuratora, chyba że nie jest to możliwe, oraz zasięga opinii zebrania prokuratorów Prokuratury Krajowej lub właściwego zgromadzenia prokuratorów w prokuraturze regionalnej.

Przepis ten przyznaje Prokuratorowi Generalnemu uznaniową kompetencję do wydalenia ze służby prokuratora w przypadku kumulatywnego ziszczenia się dwóch

¹⁰ Wyroki TK z: 3 grudnia 1996 r., K 25/95; 17 listopada 2003 r., K 32/02; 15 grudnia 2004 r., K 2/04; 8 stycznia 2013 r., K 18/10.

¹¹ A. Śledzińska-Simon, *Demokratyczne państwo prawne*, w: R. Balicki et al., *Konstytucja i prawo konstytucyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 2021, s. 108; M. Pisz, *Aksjologiczne fundamenty Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, w: R. Piotrowski (red.), *Prawo konstytucyjne. Kompendium*, Warszawa 2018, s. 7; M. Zubik, *Prawo konstytucyjne współczesnej Polski*, Warszawa 2023, s. 53; L. Garlicki, *Polskie prawo konstytucyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 2024, s. 80.

przesłanek: 1) trzykrotnego popełnienia przewinienia służbowego; 2) dwukrotnego ukarania za przewinienie co najmniej karą nagany. Należy podkreślić, że odwołanie nie jest tylko karą tylko za trzecie przewinienie, a za wszystkie trzy, w tym dwa, za które wymierzona została kara dyscyplinarna. W konsekwencji za te same przewinienia prokurator zostaje ukarany dwukrotnie: pierwszy raz przez sąd dyscyplinarny, naganą lub surowszą karą oraz drugi raz przez Prokuratora Generalnego przez definitywne odwołanie (wydalenie ze służby) prokuratora. Rozwiązanie to jest niezgodne z zasadą *ne bis in idem* wywodzą z art. 2 Konstytucji.

Zasada *ne bis in idem*, czyli zakaz podwójnego (wielokrotnego) karania za ten sam czyn, obowiązuje nie tylko w prawie karnym, ale we wszystkich w dziedzinach prawa, w których występują tzw. przepisy represyjne (penalne), czyli zawierające sankcje, których głównym celem jest retribucja (odpłata) za naruszenie porządku prawnego. Z zasadą *ne bis in idem* powiązany jest nakaz zachowania proporcjonalności reakcji na naruszenie obowiązków administracyjnych (zakaz nadmiernej represyjności)¹². Zakaz podwójnego karania oraz nakaz zachowania proporcjonalności sankcji wyprowadza się przede wszystkim z zasady państwa prawnego wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP i taki też jest wzorzec kontroli w niniejszej sprawie. Dla pokazania szerszego kontekstu normatywnego warto jednak wspomnieć, że w starszym orzecznictwie TK zasadę *ne bis in idem* wywodził również z art. 42 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 i 2 Konstytucji RP¹³. „Odpowiedzialność karną”, o której mowa w art. 42 ust. 1 Konstytucji RP, interpretuje się szeroko i autonomicznie, jako obejmującą wszelkiego rodzaju sankcje represyjne.

Kwalifikacja sankcji jako represyjnej, a przez to uznanie jej za karę (sankcję) w rozumieniu art. 2 i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP, wymaga uwzględnienia dwóch okoliczności. Po pierwsze, dla określenia charakteru konkretnej instytucji prawnej

¹² Wyrok TK z 20 czerwca 2017 r., P 124/15.

¹³ Wyroki TK z: 3 listopada 2004 r., K 18/03; 15 kwietnia 2008 r., P 26/06; 18 listopada 2010 r., P 29/09; 12 kwietnia 2011 r., P 90/08; 21 października 2014 r., P 50/13; 21 kwietnia 2015 r., P 40/13; 21 października 2015 r., P 32/12; 20 czerwca 2017 r., P 124/15.

istotne znaczenie ma nie sama jej nazwa, lecz treść, którą ustawodawca z nią wiąże¹⁴. Po drugie, kluczowe znaczenie ma funkcja pełniona przez sankcję. Sankcja może pełnić funkcję kompensacyjną (gdy służy wyrównaniu uszczerbku poniesionego przez dany podmiot na skutek naruszenia prawa przez ukaranego), egzekucyjną (gdy służy jako zabezpieczenie egzekucji zarządzeń administracji – po wykonaniu takiego zarządzenia sankcja może zostać cofnięta), prewencyjną (gdy ma odstraszać adresatów przepisów od naruszania porządku prawnego, a już ukaranych ma odwozić od recydywy) bądź retrybucyjną, zwaną również represyjną (gdy ma stanowić sprawiedliwą odpłatę za popełniony czyn)¹⁵.

O ile nie każda sankcja ma charakter kompensacyjny, egzekucyjny czy retrybucyjny, o tyle każda ma charakter prewencyjny. Ustawodawca ustanawia bowiem sankcje w pierwszej kolejności dlatego, aby zniechęcać obywateli od naruszania ustanowionych przepisów prawa. Pełnienie przez sankcję funkcji prewencyjnej nie wyklucza zatem jej retrybucyjnego charakteru. Jak słusznie stwierdził Trybunał Konstytucyjny, *trudno sobie wyobrazić jakąkolwiek sankcję, która nie pełniłaby takiej funkcji*¹⁶. W ocenie TK *istotą sankcji karnych jest represja i prewencja, natomiast kar administracyjnych – oprócz celu restytucyjnego – także prewencja. Nie znaczy to oczywiście, że dane typy sankcji powinny spełniać tylko i wyłącznie te funkcje. To właśnie spełnianie wspomnianych funkcji przesądza jednakże o tym, czy dana sankcja jest ze swej istoty karna, czy administracyjna. Kara administracyjna nie jest, w myśl wskazanej koncepcji, odpłatą za popełniony czyn, lecz stanowi jedynie środek przymusu służący zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji*¹⁷.

¹⁴ Wyroki TK z: 10 grudnia 2002 r., P 6/02; 21 października 2014 r., P 50/13; 18 lipca 2013 r., SK 18/09.

¹⁵ Wyroki TK z: 3 listopada 2004 r., K 18/03; 12 kwietnia 2011 r., P 90/08; 21 października 2014 r., P 50/13; P 12/01.

¹⁶ Wyrok TK z 20 czerwca 2017 r., P 124/15.

¹⁷ Wyrok TK z 12 kwietnia 2011 r., P 90/08.

Jeśli zatem prawo przewiduje za ten sam czyn wiele sankcji, wszystkie pełnią tę samą funkcję retributywną, a brak jest przepisu wyłączającego kumulację sankcji w razie ich zbiegu, to stanowi to przypadek zakazanego wielokrotnego karania za ten sam czyn. W orzecznictwie TK wielokrotnie wyrażano podobne poglądy, stwierdzając, że *[z]asada ne bis in idem ma charakter bezwzględny w tym sensie, że z istoty nie może podlegać ograniczeniom¹⁸, [r]ealizacja identycznych celów przez różne środki o charakterze represyjnym winna co do zasady prowadzić do wniosku o naruszeniu zasady ne bis in idem, wynikającej z art. 2 Konstytucji¹⁹; [w]szelkie odstępstwa od tej zasady, w szczególności zaś stworzenie organowi władzy publicznej kompetencji do dwukrotnego zastosowania środka represyjnego wobec tego samego podmiotu za ten sam czyn, stanowi naruszenie regulacji konstytucyjnych²⁰.*

Niezależnie od tego, należy zauważyć, że – zgodnie z orzecznictwem TK – nawet jeśli w konkretnym wypadku nie ma podstaw do stwierdzenia niezgodności danej sankcji z zasadą *ne bis in idem*, to nie znaczy, że ustawodawca ma pełną swobodę regulowania zakresu i stopnia dolegliwości, które wiąże z naruszeniem zakazów lub nakazów przez adresatów przepisów prawnych²¹. Kwestia kumulowania sankcji – niezależnie od tego, jaki charakter mają poszczególne z nich – jest problemem proporcjonalności reakcji państwa²². Jak słusznie podkreśla Trybunał Konstytucyjny, *dla ewentualnego stwierdzenia naruszenia zasady proporcjonalnej reakcji karnej nie ma bowiem potrzeby wykazywania, że sankcje przewidziane przez zbiegające się przepisy mają*

¹⁸ Wyrok TK z 20 czerwca 2017 r., P 124/15.

¹⁹ Wyrok TK z 21 października 2014 r., P 50/13.

²⁰ Wyrok TK z 3 listopada 2004 r., K 18/03.

²¹ Wyrok TK z 20 czerwca 2017 r., P 124/15.

²² Wyroki TK z 14 października 2009 r., Kp 4/09 oraz z 12 kwietnia 2011 r., P 90/08.

*charakter represyjny*²³. Ustawodawca za naruszenie prawa nie może stosować sankcji oczywiście nieadekwatnych lub nieracjonalnych albo niewspółmiernie dolegliwych²⁴.

Sankcja przewidziana w art. 93 § 1 Prawa o prokuraturze nie zawiera w sobie żadnych elementów kompensacyjnych, ani elementów egzekucyjnych. Niewątpliwie ma ona charakter represyjny, bo jej celem jest dotkliwe ukaranie prokuratora samo w sobie, a w mniejszym stopniu także prewencyjny, bo potencjalnie odstrasza innych prokuratorów od popełniania podobnych przewinień. Funkcja prewencyjna jest w tym przypadku konsumowana przez funkcję represyjną: odwołanie bowiem jest bezpośrednio ukierunkowane na napiętnowanie prokuratora, a nie zniechęcenie go od popełniania kolejnych przewinień. Jedynie pośrednio kara wywołuje skutek prewencyjny, oddziałując potencjalnie na prokuratorów pozostających w służbie.

Jak już wspomniano, na mocy art. 93 § 1 Prawa o prokuraturze prokurator za te same przewinienia prokurator może zostać ukarany dwukrotnie: pierwszy raz przez sąd dyscyplinarny, naganą lub surowszą karą oraz drugi raz przez Prokuratora Generalnego przez definitywne odwołanie (wydalenie ze służby) prokuratora. Zarówno kara dyscyplinarna, jak i kara odwołania mają charakter represyjny, dochodzi więc do konstytucyjnie niedozwolonej kumulacji sankcji represyjnych za ten sam czyn, co świadczy o niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 2 Konstytucji.

3. Konkluzja

W związku z powyższym wnoszę jak w piśmie z 11 czerwca br., a mianowicie, że:
1) art. 46 § 1 zd. 2-4 ustawy z 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w zakresie, w jakim przewiduje, że delegatami zgromadzenia prokuratorów są zastępcy

²³ Wyrok TK z 9 października 2012 r., P 27/11.

²⁴ Wyroki TK z: 30 listopada 2004 r., SK 31/04; 15 stycznia 2007 r., P 19/06; 14 października 2009 r., Kp 4/09; 25 marca 2010 r., P 9/08.

prokuratora regionalnego, prokuratorzy okręgowi i prokuratorzy rejonowi jest niezgodny z art. 17 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP;

2) art. 93 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze jest niezgodny z zasadą *ne bis in idem* wywodzoną z art. 2 Konstytucji.

Marcin Wiącek
(-) podpis na oryginale

Załączniki: odpisy dla stron